

Michel COPPIN

Directeur Missio

Eens missionaris in Latijns-Amerika, staat Michel COPPIN nu aan het roer van Missio België. Intussen blijft hij directeur van de Brugse missiepastoraal, geeft les aan het Hoger Instituut voor Godsdienstwetenschappen in het aartsbisdom, is hij pastoor-administrator in Deurne bij Diest en provinciale overste van de Belgische salvatorianen. „Als jonge snaak ben ik de vader van mijn oudere confraters.”

‘Ik geloof in de kracht van de Blijde Boodschap’

Ilse VAN HALST

Voor iemand die vele taken opstapelt, heeft Michel COPPIN opmerkelijk weinig last van stress. Zijn geheim? Een goede planning, delegeren, en zich op tijd en stond terugtrekken voor gebed. Zijn aangeboren gevoel voor humor helpt ongetwijfeld ook een handje. „Humor helpt je eigen persoon te relativeren”, weet de man, die „met carnaval” werd verkozen tot overste van de Belgische provincie van de salvatorianen en „op 1 april” zijn taak opnam.

–Voorbestemd om het te maken in de bedrijfs-wereld, sloeg u een andere weg in. Vanwaar het verlangen om naar het Zuiden te trekken?

Thuis was het de zoete inval van missionarissen van Scheut. Ook mijn tante, die in Congo werkte, zag ik graag komen. Maar ze vertelden ook over de armoede in Afrika. Als kleine jongen kon ik niet verdragen dat ik alles had, terwijl andere kinderen in de wereld heel wat ontbeerden. Toen nam ik me voor boer te worden. Zo kon ik alle mensen in Afrika te eten geven. Tegelijk was ik enorm geboeid door het leven van Jezus. De zuster uit de kleuterklas kon daar zo mooi over vertellen.

Tijdens een bezinning in het laatste jaar van de humaniora werd de scheutist die de retraite zou leiden toevallig vervangen door pater René, vandaag een van mijn confraters. Het klikte meteen. Ik besepte dat mijn toekomst bij de salvatorianen lag.

–Toch trok u niet naar Congo, maar naar Latijns-Amerika. Hoe kwam dat?

Ik kreeg mijn opleiding in Colombia en Venezuela. Latijns-Amerika met onder meer Romero boeide me al sinds mijn jeugd. Na mijn wijding in 1991 vertrok ik naar de armenwijken in het Venezolaanse Caracas. In onze parochie werden gemiddeld vier moorden per week gepleegd. Tijdens een uitvaartplechtigheid merkte ik de familie op vooraan in de kerk, achteraan de moordenaar. Terwijl ik naast de doodskist een gebed uitsprak, hoorde ik achter me de wraak beramen. Bewust preekte ik over het gebod ‘ge zult niet doden’, maar in de kerk werd gegrinnikt. Ik voelde me machteloos.

Ik herinner me nog hoe op een dag een bandiet, achternagezeten door twee andere criminelen, op me toeliep: „Help! Ze gaan me vermoorden!” Ik schoot uit mijn slof: „Jij bent een mooie! Nu kom je bij me aankloppen, maar gisteren bestal je een weduwe.” En tegen de twee achtervolgers: „Waag het niet hem te doden, maar je

„Eens missionaris altijd missionaris. De context speelt geen rol”, weet de goedlachse Michel Coppin. © Hugo Maris

mag hem wel een rammeling geven.” De bandiet verliet het dorp. Later liep ik hem nog eens tegen het lijf. Hij werkte op de markt.

„De Venezolanen gaven me de smaak voor het evangelie”

–Hoe in zo’n samenleving het evangelie verkondigen?

Tijdens mijn studies in Leuven deed ik veel boekenwijsheid op, maar het waren de mensen in Venezuela die me de smaak gaven voor het evangelie. Ik begon mijn missionaire leven als enige vreemdeling tussen mijn Colombiaanse confraters. Met niemand kon ik mijn eigen taal spreken. Ik kon niets anders dan hun leefgewoonten delen. Zo leer je binnen te treden in een cultuur die andere klemtonen legt. Dat is een enorme verrijking.

Ik vertrok naar Venezuela met de typische ontwikkelingsplannen om iets te doen op het vlak van onderwijs en gezond-

heidszorg. Maar de mensen vroegen me verrassend: „Bid met ons. Leg ons de Bijbel uit.” En dus gingen we na hoe het Woord ons leven kon voeden. Zo kwamen we tot maakbare ideeën. Dingen die ze ook na ons vertrek konden voortzetten. Bisschop en scheutist Jan Van Cauwelaert die me gewijd heeft – ik had nog iets goed te maken met Scheut – liet me één ding beloven: „Zet ginds geen gebouwen recht die de mensen zelf niet kunnen onderhouden.”

Ook in mijn parochie Deurne-Diest probeer ik de bevrijdende inhoud van de Blijde Boodschap uit te diepen. Ik ben ervan overtuigd dat dit een sterke boodschap is, die steeds opnieuw zal ontdekt worden, hoe erg de geloofscrisis ook is. Toen ik provinciaal werd, schreef ik mijn confraters: „We zijn Goede Vrijdag, het is nog geen Pasen. Nu moeten we werken aan Stille Zaterdag. We moeten de droefheid verwerken van wat er niet meer is, maar tegelijk vertrouwen dat ook hier nieuw leven komt.”

–Is dat ook uw taak als directeur bij Missio?

In Venezuela zei ik ooit tegen de kardinaal van Caracas: „Er komt een dag waarop u me naar Europa zult zenden als missionaris.” Wel, vandaag voel ik me hier missio-

naris. Mijn taak bestaat erin hier de Blijde Boodschap te verkondigen. In dat opzicht verschilt ze niet van mijn werk als missionaris. Enkel de context is anders.

Missio is meer dan een organisatie die armoede bestrijdt en fondsen werft. Meteen wil ik trouwens een oproep lanceren voor vrijwilligers, een onmisbare schakel voor onze fondsenwerving. Missio zet aan tot ontmoeting. Dat betekent mensen in andere culturen beluisteren en een dialoog opbouwen tussen christelijke gemeenschappen. Met woord én wederwoord. Met respect voor ieders waardigheid. En van daaruit werken aan wederkerige solidariteit. Tot slot is het ook samen vieren en bidden voor elkaar.

Missio is geen Belgische aangelegenheid, maar een zaak van de hele wereld. We streven naar een wereldwijde solidariteit tussen christenen en naar openheid naar niet-christenen. Daarbij staan vorming en gemeenschapsofbouw voorop. Ons westerse denken is sterk individualistisch getint. Individualisme voert naar de dood. Mensen uit het Zuiden doorprikkelen dat individualisme. Ze kunnen onze cultuur nieuw bloed geven vanuit hun beleven van de Blijde Boodschap.